

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Ústí nad Labem - pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka v právní věci žalobce **J.H.**, bytem ■■■, zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému **Krajskému úřadu Libereckého kraje**, se sídlem U Jezu 642/2a, Liberec 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 8. 2016, č. j. OD 712/16-3/67.1/16216/Rg,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje ze dne 1. 8. 2016, č. j. OD 712/16-3/67.1/16216/Rg, se pro vady řízení zrušuje a věc se vrací k dalšímu řízení žalovanému.**
- II. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení ve výši 11 228 Kč, k rukám jeho právního zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :**I. Vymezení věci**

Podanou žalobou je napadeno shora označené rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Liberce, odboru dopravy, (dále jen „magistrát“) ze dne 10. 6. 2016, č. j. MML060209/16/1568/OD/Kro. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán odpovědným za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), ve spojení s nerespektováním § 10 odst. 3 uvedeného zákona. Správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že jako provozovatel motorového vozidla ■■■, registrační značky ■■■, nezajistil, aby při užití motorového vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená zákonem o silničním provozu, když bylo zjištěno, že dne 21. 5. 2015 v 15:40 hod v Liberci na nám. Dr. E. Beneše stál řidič s výše uvedeným vozidlem na vyhrazeném parkovišti s parkovacím automatem (označeném dopravní značkou IP 13c) bez viditelně umístěného

platného dokladu o zaplacení parkovného, čímž byl porušen § 4 písm. c) zákona o silničním provozu, a jednání vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Za uvedený správní delikt byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost nahradit náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč.

Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že městskou policií byl magistrátu dne 10. 7. 2015 oznámen shora popsáný přestupek neznámého pachatele. Součástí správního spisu je dále fotodokumentace městské policie zachycující parkování předmětného vozidla, dopravní značení parkoviště s parkovacím automatem (dopravní značka IP 13c) s dodatkovou tabulkou o časech zpoplatněného parkování (PO-PÁ 7:00-18:00, SO 8:00-13:00) a mapa místa přestupku.

Jako provozovatel vozidla byl zjištěn žalobce. Byl proto výzvou ze dne 6. 8. 2015 vyzván k zaplacení určené částky za správní delikt provozovatele vozidla a současně byl poučen o tom, že může označit řidiče vozidla, který se popsáného přestupkového jednání s vozidlem dopustil.

Výzvou ze dne 27. 10. 2015 předvolal magistrát žalobce k podání vysvětlení k předmětnému přestupku podle § 60 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“). Na základě této výzvy žalobce dne 24. 11. 2015 prostřednictvím svého zmocněnce - právnické osoby ■■■, s. r. o. sdělil, že vozidlo řídil ■■■, trvale bytem ■■■, ■■■ s adresou pro doručování ■■■, který si vozidlo pronajal.

Magistrát předvolal k podání vysvětlení dne 7. 12. 2015 řidiče motorového vozidla ■■■. Písemnost mu byla vložena do poštovní schránky dne 29. 12. 2015 na adrese ■■■ a dále mu bylo bezúspěšně doručováno do ■■■.

Dne 23. 3. 2016 provedl magistrát záznam o odložení věci podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích. Magistrát věc odložil, aniž zahájil řízení o přestupku proti zákonu o silničním provozu podle § 125c odst. 1 písm. k), neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nebyl zjištěn pachatel přestupku. V odůvodnění záznamu magistrát uvedl, že událost bude řešena s provozovatelem vozidla jako správní delikt ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu.

Téhož dne vydal magistrát příkaz, jímž byl žalobce uznán vinným z výše popsáného správního deliktu, za který mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 6. 4. 2016 odpor.

Dne 26. 4. 2016 předvolal magistrát žalobce k ústnímu jednání a podle § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), ho vyzval k vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Žalobce se z účasti na ústním jednání omluvil a opět konstatoval, že vozidlo v posuzovaném případě řídil ■■■, který měl uvést, že doklad o zaplacení měl a také ho viditelně do vozidla umístil. Žalobce v tomto vyjádření navrhl řízení zastavit.

Součástí správního spisu je písemné vyjádření ■■■ odeslané magistrátu dne 27. 4. 2016, ve kterém ■■■ uvádí, že dne 21. 5. 2015 v 15:40 hodin stál s vozidlem značky ■■■, registrační značka ■■■ na náměstí Dr. E. Beneše v Liberci na vyhrazeném parkovišti s parkovacím automatem bez viditelného umístění platného dokladu o zaplacení parkovného.

Dne 18. 5. 2016 proběhlo ve věci ústní jednání bez přítomnosti žalobce a jeho zmocněnce.

Rozhodnutím ze dne 10. 6. 2016 uznal magistrát žalobce vinným ze správního deliktu podle § 125f odst. 1 ve spojení s § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za toto jednání mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Magistrát v odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že při rozhodování vycházel z oznámení o přestupku ze dne 10. 7. 2015, z fotodokumentace z místa přestupku, ze které je zřejmé místo zaparkovaného předmětného vozidla v Liberci na nám. Dr. E. Beneše, ze situačního plánu místa přestupku a z výpisu z centrálního registru vozidel. Magistrát dále konstatoval, že se osobu uvedenou jako řidiče vozidla pokusil kontaktovat, ale bezvýsledně. Vzhledem k tomu, že do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nebyl zjištěn pachatel přestupku, byl přestupek podle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložen. K vyjádření osoby řidiče ze dne 28. 4. 2016 o spáchání předmětného přestupku, magistrát uvedl, že je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu, nelze již zahájit řízení o přestupku, což je upraveno v § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu. Dále se zabýval tím, zda byly splněny podmínky odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 2 zákona o silničním provozu. První podmínka uvedená v § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, tj. že se jednalo o neoprávněné zastavení a stání, byla splněna a toto jednání bylo řádně zdokumentováno písemně i fotograficky. Ve správním řízení bylo zjištěno, že vozidlo registrační značky ■■■ stálo dne 21. 5. 2015 v 15:40 v Liberci na nám. Dr. E. Beneše a řidič vozidla se neřídil dopravní značkou IP 13c na vyhrazeném parkovišti s parkovacím automatem, neboť ve vozidle nebyl viditelně umístěn platný doklad o zaplacení parkovného. Toto jednání vykazovalo znaky přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, čímž byla naplněna i podmínka § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu. Uvedené porušení pravidel provozu na pozemních komunikacích nemělo za následek dopravní nehodu a byla tak splněna i podmínka dle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o silničním provozu. Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu nebyl žalobce zproštěn odpovědnosti provozovatele vozidla, za spáchaný správní delikt tedy odpovídá a lze mu uložit sankci pokuty v souladu s § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu.

Proti rozhodnutí magistrátu podal žalobce odvolání, které k výzvě magistrátu doplnil. Žalobce tvrdil, že magistrát neoprávněně zahájil řízení o správním deliktu, když měl věc řešit jako přestupek s osobou, kterou žalobce označil jako řidiče. Žalobce trval na tom, že motorové vozidlo řídil ■■■. Žalobce dále namítal, že správní delikt je promlčen, neboť podle metodiky ministerstva dopravy nelze správní delikt projednat, pokud od jeho spáchání uplynul 1 rok.

Žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 1. 8. 2016 žalovaný žalobcovo odvolání zamítnul a prvostupňové rozhodnutí magistrátu ze dne 10. 6. 2016 potvrdil. Žalovaný konstatoval, že odvolací námitky nijak nevyvracejí skutkový stav zjištěný magistrátem. K námitce, že mělo být vedeno řízení o přestupku, žalovaný uvedl, že magistrát postupoval v souladu s § 137 odst. 1 a § 59 správního řádu a § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, když osobu označenou jako řidiče motorového vozidla předvolal k podání vysvětlení. Označený řidič vozidla na tuto výzvu před zahájením řízení o správním deliktu (tj. do 1. 4. 2016, kdy byl žalobci doručen příkaz) nereagoval. Magistrát tedy dle žalovaného postupoval zcela správně, když oznámení o podezření ze spáchání přestupku odložil v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích, neboť do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Žalovaný odkázal na

rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2016, č. j. 1 As 237/2015 - 31, a ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21. K další odvolací námitce týkající se promlčení správního deliktu provozovatele vozidla žalovaný citoval ustanovení § 125e odst. 3 a odst. 5 zákona o silničním provozu a konstatoval, že odpovědnost za správní delikt zaniká, pokud o něm příslušný orgán nezahájil řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději do 4 let ode dne jeho spáchání.

II. Žalobní námitky

Žalobce ve včasné žalobě namítal, že magistrát zahájil řízení o správním deliktu žalobce jako provozovatele vozidla, aniž by pečlivě zjistil totožnost řidiče vozidla a porušil tak ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Magistrát zaslal řidiči označenému žalobcem pouze výzvu k podání vysvětlení a následně, když se řidič na danou výzvu ke správnímu orgánu nedostavil, zahájil řízení o správním deliktu žalobce. Dle žalobce byl tento postup nedostatečný, neboť magistrát měl řidiče předvolat opakovaně a přistoupit případně k uložení pořádkové pokuty pro případ nedostavení se. Dále namítal, že měl magistrát vyzvat žalobce k označení důkazů na podporu jeho tvrzení poté, co řidič vozidla nereagoval na výzvu k podání vysvětlení. Do vydání příkazu žalobce předpokládal, že řízení o přestupku je vedeno s řidičem motorového vozidla, kterého označil. Po doručení příkazu již nemohl předkládat důkazy na podporu svých tvrzení, neboť již bylo zahájeno řízení o správním deliktu a nebylo již možné zahájit řízení o přestupku. Primárně mělo být vedeno řízení o přestupku s řidičem vozidla.

Žalobce označil postup magistrátu za účelový, neboť pokud by tvrzení žalobce, že jím provozované vozidlo řídil v předmětný den pan al Achmat, bylo nepravdivé, měl vést řízení proti žalobci pro porušení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu.

V další žalobní námitce žalobce tvrdil, že magistrát neprokázal, že by řidič vozidla skutečně spáchal přestupek tím, že nezakoupil parkovací lístek. Tato skutečnost vyplývá pouze z oznámení o přestupku, které je v podstatě úředním záznamem, a nemůže být považováno za důkazní prostředek. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115. Z fotografií z údajného spáchání přestupku není zřejmé, že řidič skutečně neměl zakoupen parkovací lístek. Žádná z fotografií neobsahuje detailní záběr dolního rohu předního skla vozidla u místa řidiče, kde byl umístěn parkovací lístek. K tomu žalobce odkázal na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015 - 43, ve kterém soud konstatoval, že nelze ke stanovení viny užít fotografie, ze kterých není jednoznačně zřejmé, že k přestupku došlo. V průběhu správního řízení řidič vozidla navíc uvedl, že parkovací lístek zakoupen měl. Na fotografiích navíc není uvedeno datum ani čas jejich pořízení a nelze mít za prokázané, že k pořízení fotografií došlo 21. 5. 2015 v 15:40 hodin. Podle žalobce mohly být fotografie pořízeny až po 18 hodině, kdy je parkování bez poplatku. Fotografie tedy nemohly být použity jako důkaz, který by prokazoval spáchání předmětného přestupku. Pokud nic nenasvědčuje tomu, že ke spáchání přestupku skutečně došlo, nemohl být žalobce uznán vinným ze spáchání správního deliktu, neboť podle § 125f odst. 2 písm. b) zákona o silničním provozu fyzická osoba odpovídá za delikt, pokud porušení povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích vykazuje znaky přestupku podle zákona o silničním provozu.

V dalším žalobním bodu žalobce uvedl, že správní delikt provozovatele vozidla je již promlčen. Správní řád ani zákon o silničním provozu nestanoví lhůtu k projednání správního

deliktu dle § 125f zákona o silničním provozu. Správní delikt musí vykazovat znaky přestupku, což po uplynutí jednoleté lhůty nemůže, neboť jediným znakem přestupku po roce od jeho spáchání je nemožnost jeho projednání. Žalobce odkázal na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy, podle níž správní delikt provozovatele vozidla nejde projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než jeden rok. S ohledem na veřejně dostupnou metodiku ústředního správního orgánu v daném resortu žalobce legitimně očekával, že odpovědnost za správní delikt zanikne uplynutím jednoho roku od jeho spáchání. Řízení o správním deliktu mělo být zastaveno.

V závěru žaloby žalobce tvrdil, že § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Toto ustanovení dle žalobce obsahuje pravidlo vyžadující nesplnitelné chování, neboť provozovatel vozidla nemůže ovlivnit chování řidiče vozidla při samotné jízdě. Provozovatel vozidla je oprávněn se domnívat, že osoba, která vozidlo řídí, dodržuje povinnosti vyplývající ze zákona o silničním provozu. Žalobce dal soudu ke zvážení podání návrhu k Ústavnímu soudu na zrušení relevantních ustanovení zákona o silničním provozu.

Z uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud napadené rozhodnutí žalovaného i prvostupňové rozhodnutí magistrátu zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení a žalobci přiznal právo na náhradu nákladů řízení.

III. Vyjádření žalovaného

V písemném vyjádření k žalobě se žalovaný plně odvolal na napadené rozhodnutí a spisovou dokumentaci. Žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl.

IV. Posouzení věci soudem

Předmětem soudního přezkumu jsou rozhodnutí správních orgánů ve věci správního deliktu provozovatele vozidla dle § 125f zákona o silničním provozu.

Podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

Podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu *právnícká nebo fyzická osoba se dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*

Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností správní delikt podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a*

- a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo*
- b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.*

Podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu *provozovatel vozidla za správní delikt neodpovídá, jestliže prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích*

a) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo

b) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.

Podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu *je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích. Řízení o přestupku lze zahájit, pokud se provozovatel vozidla zproští odpovědnosti za správní delikt podle § 125f odst. 5.*

Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu *obecní úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud*

a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2,

b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a

c) porušení je možné projednat uložení pokuty v blokovém řízení.

Podle § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu *výzva podle odstavce 1 musí obsahovat popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7.*

Podle odst. 6 uvedeného ustanovení platí, *neuhradí-li provozovatel vozidla určenou částku, může obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností, který jej vyzval k uhrazení určené částky, písemně sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku ve lhůtě podle odstavce 3. Toto sdělení se považuje za podání vysvětlení. O tomto postupu poučí obecní úřad obce s rozšířenou působností provozovatele vozidla ve výzvě podle odstavce 1. Podle odst. 7 citovaného ustanovení platí, je-li určená částka uhrazena po dni splatnosti, obecní úřad ji bezodkladně vrátí provozovateli vozidla.*

V projednávané věci se soud v první řadě musel vypořádat s namítaným promlčením správního deliktu.

Soudu je známa skutečnost, že žalobcem zmíněná metodika vydaná ministerstvem dopravy pod č. j. 8/2013-160-OST/5, obsahovala doporučení: „*Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „In dubio mitius“.*“ Doporučení tohoto obsahu pramenilo patrně z chybného odkazu na správní delikt podle § 125d zákona o silničním provozu v ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu, ve znění účinném do 6. 11. 2014, které se vztahuje k odpovědnosti fyzické osoby za správní delikt. Ustanovení § 125e odst. 5 zákona o silničním provozu bylo s účinností od 7. 11. 2014 novelizováno zákonem č. 230/2013 Sb., kterým se mění zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 247/2000 Sb., o získávání a zdokonalování odborné způsobilosti k řízení motorových vozidel a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů. Podle § 125e odst. 5 zákona o silničním

provozu platí, že *na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby; obdobně to platí pro odpovědnost fyzické osoby za správní delikt podle § 125f.* Z uvedeného vyplývá, že na odpovědnost fyzické osoby za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f zákona o silničním provozu se vztahuje právní úprava promlčení odpovědnosti za správní delikt podle § 125e odst. 3 tohoto zákona, tedy subjektivní dvouletá lhůta od okamžiku, kdy se o správním deliktu správní orgán dozvěděl, a objektivní čtyřletá lhůta od spáchání správního deliktu. Žalobce se tedy nemůže uvedené metodiky ústředního orgánu dovolávat, pokud došlo následně ke změně právní úpravy ve vztahu k dané otázce. Vydané rozhodnutí žalovaného nebylo překvapivé, pokud k jeho vydání došlo po uplynutí 1 roku od spáchání správního deliktu. Rozhodné bylo, že správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla bylo magistrátem zahájeno do 2 let od okamžiku, kdy se o správním deliktu žalobce magistrát dozvěděl, a žalovaným pravomocně skončeno před uplynutím lhůty 4 let od spáchání správního deliktu. K zániku odpovědnosti žalobce za předmětným správní delikt z důvodu jeho promlčení nedošlo.

Krajský soud zdůrazňuje, že právní úprava správního deliktu provozovatele vozidla je založena na objektivní odpovědnosti. Přenesením odpovědnosti za určité přestupkové jednání na provozovatele vozidla se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015 – 31, či ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016 - 40 (všechny rozsudky Nejvyššího správního soudu jsou dostupné na www.nssoud.cz). Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že objektivní odpovědnost provozovatele vozidla s možností liberace za správní delikt podle § 125f zákona o silničním provozu, spočívající v porušení povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, není v rozporu s čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, resp. s čl. 39 a čl. 40 Listiny základních práv a svobod, konkrétně s ústavní garancí principu presumpce neviny, práva nevypovídat a nebýt nucen k sebeobviňování. V podrobnostech si zdejší soud dovolí na označené rozsudky odkázat.

S ohledem na uvedené závěry nepovažoval krajský soud právní úpravu odpovědnosti provozovatele vozidla za porušení povinnosti dle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu za rozpornou se základními právy a ústavními principy, neshledal proto důvod k postupu dle čl. 95 odst. 2 Ústavy a přerušení soudního řízení.

Klíčovou otázkou odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu je, zda správní orgány provedly ve smyslu § 125f odst. 4 tohoto zákona nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku.

Ze shora citovaných ustanovení vyplývá subsidiarita postihu provozovatele vozidla za správní delikt. Správní orgán správní delikt provozovatele vozidla projedná teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení zastavil, protože obviněnému z přestupku přestupkové jednání neprokázal. K uvedenému srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014 - 45, či ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 - 52. Posledně uvedený rozsudek uváděl, že při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, nelze ze zřetele ztrácet smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo zabránit stavu důkazní nouze a v důsledku toho nepotrestání určitých přestupkových jednání, při nichž nelze zjistit totožnost řidiče. Podle Nejvyššího správního soudu nelze po správních orgánech vyžadovat rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče

provozovatelem vozidla zjevně nevede, nebo nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele. Oproti tomu jsou správní orgány povinny pokusit se přestupce zjistit, pokud k tomu mají reálnou příležitost. Z konstantní judikatury současně plyne, že označí-li provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně která odepře podat ve věci vysvětlení podle § 60 odst. 1 zákona o přestupcích, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu splněna (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014 - 21, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016 - 33, či ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015 - 33, ze dne 9. 2. 2017, č. j. 1 As 301/2016 - 58).

V projednávané věci předvolal magistrát dne 7. 12. 2015 k podání vysvětlení řidiče vozidla označeného žalobcem. Předvolání mu doručoval na adresu Dvořákova 13, Brno a do místa trvalého pobytu řidiče ■■■, ■■■, ■■■. Předvolání doručované na ■■■, si žalobce v úložní době nevyzvedl, k jeho doručení proto došlo fikcí. Doručení písemnosti do ■■■ se nezdařilo. Na termín předvolání se údajný řidič nedostavil, a proto bylo řízení dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odloženo, neboť správní orgán nezjistil do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě. Krajský soud v postupu magistrátu neshledal žádné pochybení. Magistrát reagoval na žalobcovo označení pachatele přestupku a pokusil se zjistit další skutečnosti odůvodňující zahájit proti němu přestupkové řízení. Nereagoval-li údajný pachatel na předvolání, nebyl magistrát dle soudu povinen činit po údajném pachateli přestupku další pátrání. Takový postup by šel zcela proti smyslu právní úpravy. Podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu byla naplněna, magistrát nepochybil, pokud se žalobcem zahájil řízení o správním deliktu provozovatele vozidla. Odpovědnost za správnost a aktuálnost informací ohledně řidiče motorového vozidla nese provozovatel vozidla, neboť je to právě on, který dal své motorové vozidlo do dispozice jiné osobě a je povinen podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu při užití vozidla na pozemních komunikacích zajistit dodržování povinností řidiče a pravidel provozu podle zákona o silničním provozu. Pokud by ve správním řízení vyšlo najevo, že údaje poskytnuté o řidiči provozovatelem vozidla jsou nepravdivé či neaktuální, jde to k tíži provozovatele vozidla (k tomu viz rozsudek ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 135/2016 - 17). K námitce žalobce, že mu magistrát neumožnil prokázat, že se přestupku dopustil označený řidič vozidla, soud konstatuje, že odpovědnost provozovatele vozidla je objektivní a podle § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu se může provozovatel vozidla odpovědnosti zprostit pouze z důvodů zde uvedených (srovnej, viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016 - 33). Ani v tomto případě magistrát nepochybil a ke zkrácení práv žalobce odložením věci nedošlo. K tvrzení žalobce, že v případě nepravdivého tvrzení ohledně totožnosti řidiče by žalobce porušil ustanovení § 10 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu soud konstatuje, že toto ustanovení se vztahuje na situaci, kdy by provozovatel vozidla neznal údaje potřebné k určení totožnosti řidiče. V posuzovaném případě žalobce údaje o řidiči uvedl, včetně data jeho narození.

Žalobce dále správním orgánům v žalobě vytýkal, že nebylo spolehlivě prokázáno, že by řidič vozidla popsany přestupek skutečně spáchal, neboť tato skutečnost vyplývá pouze z oznámení městské policie, které nemůže být použito jako rozhodující důkaz. V tomto bodě je třeba dát žalobci za pravdu, neboť oznámení o přestupku bylo v projednávaném případě použito způsobem, který lze stěží označit za toliko podpůrný či dokreslující. Fotografie založené ve spise sice zřetelně zachycují stání žalobcova vozidla v působnosti dopravní značky IP 13c - parkoviště s parkovacím automatem s dodatkovou tabulkou o časech zpoplatněného parkování a obtojně i palubní desku (z fotografie zachycující palubní desku je dle soudu seznatelné, že platný doklad o zaplacení parkování nebyl umístěn na viditelném

místě, a případ proto nelze přirovnat k případu, o kterém rozhodl Krajský soud v Hradci Králové rozsudkem ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015 - 43), pokud však jde o datum a čas spáchání popsaného přestupku (žalobce v žalobě namítá, že z pořízených fotografií jednoznačně neplyne, že jeho vozidlo nestálo v působnosti dopravní značky IP 13c např. po 18 hod.), je zřejmé, že ten byl stanoven primárně na základě informací obsažených v jednostranném oznámení městské policie o přestupku sepsaném dne 10. 7. 2015. Ve spise není založena např. fotografie vyrozumění o oznámení podezření ze spáchání přestupku, které se zanechává na vozidle, a v němž musí být datum a čas spáchání přestupku uvedeno. Spis neobsahuje ani v obdobných případech standardně vyhotovovaný úřední záznam zasahujících policistů. Jak plyne ze stávající judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, či např. ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 - 36), takové použití oznámení o přestupku, tj. použití tohoto dokumentu jako rozhodujícího důkazu, je nepřipustné.

V. Závěr a náklady řízení

Krajskému soudu proto nezbylo než rozhodnutí žalovaného zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení dle § 76 odst. 1 písm. b) a § 78 odst. 4 s. ř. s. V tomto řízení bude muset žalovaný posoudit, zda lze datum a čas spáchání přestupku prokázat jinak než pouze oznámením o přestupku (zváží např. možnost vyslechnout ohledně informací obsažených v oznámení o přestupku zasahující policisty jako svědky), a případně v tomto směru doplní dokazování.

Ve věci soud rozhodoval, aniž by nařídil ústní jednání, a to v souladu s § 76 odst. 1 s. ř. s.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ty byly v jeho případě tvořeny zaplaceným soudním poplatkem za žalobu ve výši 3 000 Kč a odměnou a náhradou hotových výdajů jeho zástupce. Odměna zástupce činí za dva úkony právní služby (převzetí věci a podání žaloby) v hodnotě 3 100 Kč za jeden úkon [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu] celkem částku 6 200 Kč. Náhrada hotových výdajů pak sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Protože je advokát plátcem daně z přidané hodnoty, zvyšuje se nárok o částku odpovídající této dani, která činí 1 428 Kč. Jelikož má žalobce právo na náhradu těchto nákladů vůči žalovanému, rozhodl soud tak, že je žalovaný povinen nahradit žalobci k rukám jeho advokáta náhradu nákladů řízení o žalobě ve výši 11 228 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je

posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Liberci dne 9. února 2018

Mgr. Lucie Trejbalová,
předsedkyně senátu